

ŽALM 107,33-36

³³Řeky mění v poušť a vodní zřídla v suchopáry, ³⁴v solné pláň žírnou zemi pro zlobu těch, kdo v ní sídlí. ³⁵Poušť v jezero mění a zem vyprahlou ve vodní zřídla. ³⁶Tam usadil ty, kdo hladověli, zbudovali město, sídlo Boží.

Milé sestry a milí bratři v Kristu.

Jsou to jen čtyři verše, z žalmu, který jich má celkem 43. Nebo jsou to jen tři ne moc rozvitě věty, ale je v nich zajímavým způsobem popsána moc, která je stále nad naším světem a současně je i v něm a kolem něho. Jedná se o moc Boha Hospodina, Boha živého, Stvořitele všeho viditelného i neviditelného.

Text nás nenápadně odkazuje k samotnému počátku Starého zákona, ke stvoření světa. Stalo se tak Božím slovem, které je tak mocné, že tvoří svět neživý, ale stejně i svět živý. Je tak mocné, že stvořené může i měnit. Řeky mění v poušť, vodní zřídla v suchopár, ale taky poušť v jezero a zem vyprahlu ve vodní zřídla. Pořád je to moc, která může věci jen slovem ukončit, uzavřít, ale taky je může stejným sloem zase otevřít a začít a přivést k novému životu.

Jest-li je Boží moc až taková, že dokáže vykřesat život i tam, kde dřív nebyl, nebo taky život zahubit, pak se to jistě dotýká veškerého stvoření. A do něho patříme i my - lidé. Ať už se nám to líbí a nebo ne jsme součástí Bohem stvořeného světa. Podle všeho jeho nejvýznamnější součástí. Vlastně - všechno stvořené je tu nakonec právě kvůli nám a pro nás. Celý daleký vesmír, tenhle jedinečný svět, poušť i vodní zřídlo, tohle betonové město i zelené lesy okolo něho. Východ, západ, sever i moře.

Dovedu si představit, že něco takového, co tady popisuje autor žalmu jako dění v krajině, dění na zemi, v zemi kde žije, že něco takového se podobně může odehrávat i v člověku samotném. V mém srdci, či v mé duši. I tady totiž může být jen suchopár a nebo naopak vodní zřídlo. Člověk může být vyschlý, prázdný, jakoby umrtvený už během svého života a nebo naopak může být velkým zřídlem energie, nápadů, lásky pro ty druhé. Ale podobně jako u té země, krajiny, tak u člověka určitě je to dané jeho vztahem k Bohu. Suchopár, vyprahlost, prázdnota se objevuje tam, kde člověk ztrácí svůj vztah k Bohu Hospodinu. Když jeho vlastní já, jeho ego ho začne přerušovat, pak dusí to nejkrásnější co v člověku je. Dusí jeho lásku k Bohu a k bližnímu. Z žírné země se stane jen solnou plání, kde nic hodnotného a potřebného neroste ani nežije. Plání o kterou nikdo zrovna moc nestojí. Naopak pokora před Hospodinem, víra v něho je jako když se poušť v jezero změní. Život může zůstat a rozvíjet se tam, kde k tomu jsou ty správné podmínky. V našem světě jde především o vodu. Ta je životodárná. A stejně důležitá životodárná je Boží láska k člověku, ale také láska člověka k Bohu. Když se tohle sejde, to je pak ta žírná země kde to roste a množí se, kypí všemožnými barvami a tvary, kde se něco zajímavého pořád děje a stává,

kde to směřuje k velkolepé a nádherné budoucnosti. K městu, kde je sídlo Boží. tam, kde je Bůh Svořitel, kde je a zůstává život. Věčný, plný radosti, potěšení, lásky a milosti.

Kdo je moudrý, ať dbá těchto věcí a Hospodinovu milosrdentví ať hledí porozumět! Amen.